

ROZHODUJÚCI KROK

431/2016

www.inky.sk

20. 3. 2016

Tri Ježišove kroky – narodenie – krst – vstup do Jeruzalema – zrkadlové pozvanie

„Priviedli oslicu a osliatko, pokládali na ne svoje plášte a on si na ne sadol. ⁸ Veľké zástupy prestierali na cestu svoje plášte, iní odťínali zo stromov ratolesti a stlali ich na cestu. ⁹ A zástupy, čo išli pred ním, i tie, čo šli za ním, volali: "Hosanna synovi Dávidovmu! Požehnaný, ktorý prichádza v mene Pánovom! Hosanna na výsostiach!" (Mt 21,7-9 SSV)

V Ježišom živote ako človeka môžeme vidieť tri veľké, zásadné kroky, ktoré robí smerom k našej vlastnej spásu, k nášmu zbožšteniu sa.

VTELENIE a NARODENIE: toto sa udialo na samom začiatku. Pavol o tom píše: „On, hoci má božskú prirodzenosť, nepridržal sa svojej rovnosti s Bohom, ⁷ ale zriekol sa seba samého, vzal si prirodzenosť sluhu, stal sa podobný ľuďom; a podľa vonkajšieho zjavu bol pokladaný za človeka“ (Flp 2,6-7 SSV). Bola to obrovská obeta, skutočné vyprázdnenie. „Padnúť“ z roviny nekonečného na Boha na rovinu malého, obmedzeného človeka, ba viac, dieťaťa, nemluvňata, ktoré nezvláda ani len to... onô... a musí byť zavinuté v plienkach... Viete si predstaviť, že by ste Vy teraz napríklad stali húsenicou? Nielen s jej telom, zjavom, možnosťami, ale aj s jej IQ a myslením? Ak hej – tak potom vtelenie bolo ešte neporovnateľne väčším ponížením.

Vďaka nemu sa Boh stal takým, akým sme my. Jedným z nás. Písmo o Ňom môže napísať: „*Veď nemáme veľkňaza, ktorý by nemohol cítiť s našimi slabosťami; veď bol podobne skúšaný vo všetkom okrem hriechu*“ (Hebr 4,15 SSV). Sv. Irenej z Lyonu používa v 2. storočí obraz Boha, ktorý si v Kristovi akoby „navyká“ aké to je byť človekom. Ale ak by sme ostali iba pri tom – potom by sme ostali len niekde na úrovni pohanských filozofií a mýtov, akéhosi „výletu“ Boha, ktorý sa takto akoby sám sebe „odcudzil“ len preto, aby sa mohol nakoniec vrátiť sám k sebe a prežiť tak radosť z tohto návratu podobnú tej, ktorú prežíva človek, keď sa vracia domov z dlhého, zaujímavého a namáhavého výletu. Nášmu zbožšteniu by to nijako nepomohlo, ani neproselo.

KRST V JORDÁNE: je to okamih, kedy sa Ježiš ako človek rozhoduje opustiť a zanechať svoj doterajší ľudský život tesára spoločne s istotami domova, klanu a príbuzenstva, živnosti,... Robí to preto, aby sa stal našim Učiteľom a aby nás učil žiť ako Boh. Pokračuje tak aj ako človek v tom diele, ktoré ako Boh koná od počiatku: „*Stvoril človeka, aby ho obdaril svojimi darmi; vyvolil si patriarchov, aby ich spasil; pripravoval nechápavý ľud a učil ho nasledovať Boha; učil prorokov, ako majú privykať človeka na zemi nosiť jeho Ducha a žiť v spoločenstve s Bohom. On nepotrebuje nikoho, ale tým, čo jeho potrebujú, ponúkol svoje spoločenstvo*“ (sv. Irenej z Lyonu)

Táto obeta a toto zrieknutie bolo nekonečne menšie, než to, ktoré urobil pri svojom Vtelení. A nekonečne menšie, než to, o ktorom budeme hovoriť dnes. Bola to maličkosť. A predsa pre nás, ľudí, to vyzerá ako čosi veľké, až hrdinské, zrieknuť sa takto sveta a všetkého, čo je v ňom. Veď aj keď sú to len „smeti a odpadky“ (sv. Pavol), v našom hriechu a pokrútenom pohľade na svet nám pripadajú dôležité a vzácne, áno, dôležitejšie, ako sám Boh! Preto len neradi používame svoj majetok a svoje peniaze na službu Bohu – ale o to radšej sa modlíme k Bohu, aby naopak On napomáhal našim svetským túžbam a zámerom!

Vďaka tomuto rozhodnutiu Krista sa môžeme my, ľudia, stať podobní Bohu. Ale stále iba podobní. Nie zbožštení. K tomu nás otvára až dnešné tretie Ježišovo rozhodnutie.

VJAZD DO JERUZALEMA: Je vyjadrením Ježišovho rozhodnutia zjednotiť sa osobne s každým jedným človekom, ktorý kedy na tomto svete žil, žije, či bude žiť. Vziať na seba všetko, čím každý jeden človek je, prežiť v sebe spolu s nami každý jeden život každého jedného jestvujúceho človeka. Po dnes deň zhruba 108 miliárd ľudí a životov. Aj so všetkou bolesťou, ošklivosťou a utrpením, ktoré v živote každého jedného človeka spôsobil hriech. Všetky krivdy, zúfalstvo, utrpenie... gulagy i koncentráky... vojny... hlad... otroctvo... biedu... všetko do poslednej kvapky prežiť v sebe a na sebe.

Váham, ktorá obeta Krista je väčšia: či obeta Vtelenia, alebo obeta Kríža, ktorý je vonkajším *znaméním* tejto poslednej obety Kristovej, ku ktorej sa záväzne rozhoduje práve dnes vstupom do Jeruzalema. Ale asi táto druhá – pretože tú prvú podstupoval ešte ako Boh, túto druhú ale bude na sebe niesť práve ako malý, krehký a veľmi obmedzený človek, rovnaký, ako ktokoľvek z nás...

Vďaka nej môžeme konečne naozaj *byť zbožštení* a tak spasení. Súc podobní Kristovi sa môžeme s Ním a v Ňom stať jedno s Bohom – pretože v Ňom sa Boh už stal jedno s každým jedným z nás¹.

NAŠA ODPOVEĎ: Vidíme Krista, ktorý sa postupne, radikálne a do dôsledkov, rozhoduje zrieknuť svojej rovnosti s Bohom a stať sa človekom so všetkým, čo k tomu náleží. Ako človek sa zrieka sveta a všetkého, aby nás učil a viedol k Otcovi, znova veľmi radikálne a do dôsledkov. A nakoniec dnes sa rovnako radikálne, bez uhýbania a do dôsledkov rozhoduje úplne zjednotiť s každým jedným z nás, aby nám tak za cenu nevysloviteľnej obety otvoril bránu ku skutočnej jednote s Bohom, skutočnému zbožšteniu.

Teraz je na nás, aby sme urobili podobne radikálne a dôsledné kroky: vzali celý svoj život – všetko, čím sme, čo máme, čo žijeme, čo vlastníme (áno, aj majetok, dom, peniaze,...), svoje zamestnanie a kariéru, možno plány,... – a všetko toto ako dar vložili do Kristovej ruky a dali Mu zvrchovanú moc rozhodovať o tom podľa seba: ponechať, čo ponechá, odstrániť, čo odstráni... A vyvolať si miesto toho život, opravdivý Život – a tým je Kristus-Boh, sám a osobne.

Na rozdiel od Krista, my týmito rozhodnutiami nezostupujeme, ale *vystupujeme*; nestrácame, ale *nadobúdame*. Je len následkom hriechu a jeho pokrútenosti, že na to pozeráme často ako na *obetu*: „*zriekam*“ sa niečoho pre Krista, *obetujem* sa pre Neho... ale je to smiešne! *Je to akoby malé dieťa plakalo nad tým, že musí opustiť malé autičko v pieskovisku, lebo dostalo ako darček skutočný Caterpillar a hektár pozemku, na ktorom s ním môže šantiiť...* ☺. Takže nefrlíme, nekrúťme sa, neskuhrajme,... strhnime si z očí šupiny hriechu, aby sme videli v jase Evanjelia – a potom dnes a práve tu, s rovnakou radikálnosťou a odhodlaním ako Ježiš, aj my urobme svoj KROK! Váš Inky.

¹ porov. katechézu 399 a úvahu 401